

Lutherózsza

A Tatai Evangélikus Egyházközség hírllevele, amely az információáramlást és a lelkesítést kívánja segíteni. Alapítva Urunk 1992. esztendejének adventjében. Kapják a gyülekezet tagjai, Tata vonzáskörzetének evangélikussága és az érdeklődők. Megjelenés: minden hónap első vasárnapján. Kiadó/Szerkesztő: **Franko Mátás** tatai evangélikus lelkész TEL./FAX: **34-588-065** Drótpostacím: **frankom962@gmail.com** Virtuális újságunk elérhetősége: **http://tata.lutheran.hu**

Az ÚR ádventje... „Érkezel is – vagy csak várakozol?”

„Mert ahogyan a föld növényeket hajt, és a kert veteményeket sarjaszt, úgy sarjaszt majd igazságot az én Uram, az ÚR is...”

Ézs 67, 11a-b

December van, s hideg. A tavaszi színek pompája a múlté, s legfeljebb a reménység honol a szívünkben, hogy már csak néhány hónap és újra zöldbe borul a természet. Tél van, kopaszok a fák – ez az élet rendje – „megszárad a fű, s virága lehull”. Mindennek következménye van, nem csodálkozunk ezen. Ha nem is tetszik, de elfogadjuk a tényt saját életünkre vonatkozóan is: rossz döntéseinknek bizony következményei vannak, s olykor nem tudunk mást tenni, csak elhordozzuk a bűneink bevonzott büntetést. A hatás-ellenhatás örök körforgásában megértjük ezt, de azzal már kevésbé számolunk, hogy ugyanígy a jónak is megvannak a következményei... A jó hír, hogy Isten kegyelméből:

Ádvent köszöntött ránk

–, s az új egyházi esztendő küszöbét már át is léptük. Az emlékezés liturgikus éve lezárult, s most kezdődik az új. Újabb meglátásokkal, impressziókkal közelítünk az isteni titkok felé, melyek „tükör által homályosan” vonzanak-hivogatnak.

Nem csak mi igyekezzünk az ÚR felé, Isten is közeledik felénk. Jóllehet olyan közel van hozzánk, hogy jobban már nem is tudna velünk lenni – hiszen bennünk él, s mi Őbenne –, de éppen azért, mert Ő a szeretet Istene, nem szakad ránk Önmaga titok-súlyával, hanem szelíden, lassan és türelemmel, hogy mi véges teremtmények tudjuk elviselni a Végtelen-Teremtőt. Folyamat ez:

Egész életünkön át tartó ádvent

–, amit a hívó ember a hit útjának nevez, melyet nagyon sokan – éppen az emberlét végességéből fakadó elemi türelmetlenség okán – gyorsan be akarnak futni... Istenkapcsolatunkban soha nem a gyorsaság számít, csakis az, hogy Teremtő-Isten és teremtmény-ember egymásrataláljon!

Az ádventi időszak különös lehetőséget ad erre, s a teljesség befogadására. A teljesség ugyanis nemcsak az „odaát”-ban

létezik, már itt a földön is megtapasztalható, s élhető valóság. Jézus nem ellentmondásos, a világgal folyamatosan szembenálló szektás elkülönülésre hívta el követőit, éppen ellenkezőleg! A szeretet követeivé tette meg apostolait, s így miniket is, mai követőit, hogy szóval, cselekedettel, imádsággal vagy éppen meghallgatással szolgáljuk Őt, embertársaink között, hiszen Jézus URunk nem akadémikus elvonatkoztatásra, hanem odaszánásra hívja el követőt. Nem kimenekülésre a világból, helytállásra! Ehhez ad segítséget ádvent készülődéses várakozása, s a várakozásos imádság meghitt csöndje... Az ünnepekre készülődve oly sok mindenre figyelünk, s közben

nem vesszük észre

–, hogy az Élet nemcsak csípős időpálcájával terelget minket, de eközben Isten óvó kezével simogat is!

Szemünk nap mint nap látja a rosszat, s oly ritkán veszi észre a jót. Aki jólétbe született, aki nem ismeri az éhezést, a nélkülözést, akinek nem kell kilométereket menni a szennyezett ivóvízért is, mert ott van mellette karnyújtásnyira az ásványvizek többtucatja, az nehezen veszi észre a jót, hiszen az életének természetes része. Az Isten törvényeinek áthágása büntetést vonnak maguk után – ezt hangsúlyozzuk is elég gyakran –, de azt talán már ritkábban mondogatjuk: az Isten megáldja azokat, akik „szeretik őt, s megtartják parancsolatait”.

Ádvent van, s várjuk a Fényt...

Tudjuk, hogy megérkezik, hívó reménységgel mi is sietünk elébe. A keresztény vallás **legfontosabb eleme tulajdonképpen a várakozás**, az ünnepek várása, a nehézségek megoldásához erőt adó vágyódás következetes ébrentartása,

hogy eljuthassunk a hétköznapiakból kiemelhető ünnepes háladásra, s „köszönöm”-öt mondjunk Istennek mindenért. Ennek egyik csúcspontja a:

Karácsony

–, mely egyre inkább a kereskedői profitnak alárendelt alkalommá zsugorodik, de az Ünnepe még így is tartja „várakozását, s megéri a szívüket, mert ezt az ünnepet maga az Isten készítette el, s készíti el ma is. Legfeljebb ugyanis mindenki meg-megérzi: a legnagyobb ajándék – nem az, amit hoz a „jézuska” vagy angyalka –, hanem az Istenre találás békességes érzése családban, kisközösségben, gyülekezetben, hálával megvallva: végre megérkeztem, végre hazaértem... végre itthon vagyok!

Töltsük hát ezévi karácsonyvárásunkat is abban a jó reménységben, hogy Krisztus URunk szeretete változást, zöldellő vidám tavaszt hoz majd minden ember lelkében!

fm

Uram, nem szeretek várni! Rövidke időből oly sok időt pazarolok értelmetlen várakozásra, s ez gyakran elkeserít. Add Uram, hogy kihasználjam az idő adta lehetőséget a Feléd való közeledésre, hogy életem minden dolgát a Te kezdeből vegyem, s békességet találjak perefekcióra vágyó békétlenkedő lelkemnek! Ámen

Ádventi Zenés Áhítat

...ünnepvárás a legszebb karácsonyi dallamokkal...

2016. december 11-én (vasárnap)

16 órakor

a Tatai Evangélikus Templomban
(Tata, Bárány u. 2.)

Közreműködnek:
dr. Décsiné Gombos Erzsébet fuvola - Frankó Betta cselló - Frankó Dóra hegedű
dr. Nagy Erzsébet orgona - Nemeskürtyi Csaba gitár - Redling Laura ének

Az alkalmat szeretetvendégség követi.
A belépés díjtalan!

Ünnepi alkalmaink

Szenteste (dec. 24. szombat) **du. 3 óra**

Gyermekek karácsonya

Karácsony ünnepe (dec. 25. vasárnap)
de. 10 óra

Ünnepi istentisztelet (úrvacsorával)

Karácsony 2. napja (dec. 26. hétfő)
de. 10 óra

Ünnepi istentisztelet (úrvacsorával)

Óév este (dec. 31. szombat) **du. 4 óra**

Hálaadó istentisztelet

Újév ünnepe (jan. 1. vasárnap) **de. 10 óra**

Ünnepi istentisztelet (úrvacsorával)

Vízkereszt ünnepe (jan. 6. péntek)
du. 6 óra

Nika első alkalmá (jan. 12. csütörtök) **6 óra**

Kedves Testvéreim!

Szeretettel „prezentálom” Luther-rózsánk ezévi utolsó számát, melynek elkészülését komolyan nehezítette egy adattárolóm (hirtelen, s javíthatatlan) meghibásodása. A zsoldáros arra tanít mindannyiunkat: „*Jobb az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni.*” Zsolt 118,8 – azaz, nincs tökéletesen működő (ember-alkotta) rendszer...ami az embernél a bűn, az a technika világában a *hiba*. (A számítógépek világában ez különösen is áll!)

Az esztendő utolsó LR-ja is ugyanazt a célt szolgálja, mint az előzőek: *információáramlást, s a lelkiség formálódásának lehetőségét a gyülekezeti közösségben is.* Ebbéli meggyőződésemből fakadóan írom, szerkesztem (jövőre jubilálunk!) idestova 25 éve...

Advent van, s szemeink a földi dolgokat kutatják, hogy az *Ünnep* perfekt legyen, de a karácsonyfa alatti meghittségben csak akkor lesz részünk, ha tudjuk: Nem az a lényeg „Mit hozott a Jézuska?” – a Jézuska nem hoz semmit, hiszen Neki sem volt semmije csak egy szál köntöse, arra is kockát vetettek a katonák a halála után...

Krisztus csak békét tud hozni Önmagában, hogy szívünkben újra és újra megszülessen a szeretetet és a hála, ami az év legszebb, felejthetetlen napjai közé repíti a karácsonyi ünnepeket, mert nincs bennük, nyugtalanság, idegesség és láрма...

Alkalmainkra mindenkit szeretettel várunk. Jöjünk, s hívogassunk másokat is! Erős vár a mi Istenünk!”

Farkas Róbert

Rövid-hírek

Október 4-8. között Gyülekezetünkbe érkezett Karl Georg Marhoffer, s elhozta fiával Karl Moritz-val azt a mintegy 2,2 tonnányi ruhát, melyet gyülekezetünkben gyűjtöttek, s melyet idén is szép rendben elosztottunk – nem csak evangélikusok között. Pihenésként kirántunk velük Székesfehérvárra, Lébénybe és Győrbe. Ezúton is köszönjük a Labossa család vacsora-meghívását!

Október 6-án az aradi vértanúkra ünnepélyesen emlékezve Dr. Szabó Előd református lelkésztestvéremmel áldást osztottunk.

Október 23-án Hérics Balázs József kistestvérünk – Hérics Balázs és Széles Ida Angéla előszülött gyermeke – a keresztség szentségében részesült. Isten áldja és őrizzze a gyermeket, s családját!

Október 30-án, istentisztelet után elhelyeztük az emlékezés gergyáit Droppa Sámuel evangélikus lelkész, s közvetlen elődöm, Dr. Nagy István (+1993) tatai, később óbudai lelkész, az Evangélikus Teológiai Aka-

démia Gyakorlati Teológiai Tanszék egykori tanszékvezető professzora, Evangélikus Egyetemünk dékánja sírjánál.

November 26-án kistemplomunkban Illés József Lajos és Erdős Rita Isten előtt házasságot kötöttek. Az ÚR Isten kegyelme vezesse őket közös életútjukon, s megtartó szeretete munkálja boldogságukat!

Csizmazia György presbiter testvérünk szorgos kezei nyomán megújult a kerítésünk. Hálás köszönet érte – az alapanyag felajánlójának, Varga István testvérünknek is!

Németh László gondnok-urunk ünnepélyesen meggyújtja gyülekezetünk adventi koszorúján az első gyertyát...

Gyülekezet Vezetősége
nevében Mindenkinek áldott
adventi időszakot kívánunk!

A lutheri reformáció félezeréves jubileumának küszöbén

Esch/Alzette-i (Luxemburg) testvérgyülekezetünk igazgató lelkészével, Karl Georg Marhofferrel ültünk le beszélgetni a “reformáció hónapjában”, október első napjaiban – igen, újra és újra az Egyházzól –, hogy megosztva legújabb tapasztalásainkat jobban értsük helyünket a világban, s mindinkább kikristályosodjék bennünk, hogyan tudjuk Krisztus URunk tanítását megvalósítani a harmadik évezred elején.

Mindenekelőtt hadd köszönjem meg Gyülekezetünk nevében, hogy két évtized után is töretlen lendülettel támogatjátok karitatív munkánkat. Szervezték, válogatjátok, egész éven át tároljátok, s végül elhozzátok gyűjtéseitek eredményét, hogy “évi rendes” ruhasegély-akciónkat segítve, gyülekezetünk határain kívül-levőknek is enyhülést nyújtsatok gondjaikban... Mindezek mellett: Hogyan készültök a lutheri reformáció 500éves jubileumára?

Gyülekezetünk – kicsinysége ellenére – nagy örömmel készülődik erre a különleges 2017-es esztendőre. Jóllehet Luxemburg döntően katolikus ország, de talán éppen ezért a kisebbségben élő protestáns felekezetekben nagyobb a készség az ökumenikus együttműködésre. A mi gyülekezetünk is igyekszik részét kivenni abból a szervezési-, propaganda-munkából, melytől reméljük, hogy kellő reflektorfénybe kerül ez a félezer évvel ezelőtt történt kutúr-, s egyháztörténeti esemény.

Számos koncert, előadás lesz – neves előadókkal –, ahogyan már volt is *Margot Käsmann*, a Német Evangélikus Egyház volt püspöknőjének, a reformáció hivatalos “nagykövetének” a részvételével.

Milyen a protestánsoknak jelenlegi helyzete Luxemburgban?

Talán azzal kell kezdenem, hogy nem csak a protestánsok, de a keresztény egyházak helyzete alapvetően megváltozott. Ez megmutatkozik a jelenlegi (liberális-szociáldemokrata-zöld)kormány egyházakkal kapcsolatos politikájában. Ez év szeptemberétől ugyanis minden luxemburgi iskolában – ahol eddig az egyházak által delegált diplomás vallásstanárok taníthattak – megszűnt a vallásoktatás, s helyette egy új tantárgy “*Leben und Gesellschaft*” (Élet és társadalom) keretében ismerkedhetnek meg az összes vallás főbb tanításával, s etikai elvárás-rendszerével...

Ez egyértelműen tükrözi a kormány akaratát, hogy állam és egyház váljék külön; az egy másik kérdés, hogy ezzel az egybemosással a keresztény-kulturális identitást segítő-védő utolsó bástya is leomlott a közoktatásban.

A vallásoktatás ilyenén radikális szabályozása leginkább a szülők részéről váltott ki aggodalmat, akik úgy gondolják, hogy *a reform* – bár rendkívül modern és nyugatias felfogás szellemében fogalmazódott meg – *teljesen szükségtelen lépés*. A luxemburgi jelen vezetés határozott lépésének nem titkolt célja: a szekularizáció erősítése.

Érdemes megjegyezni, hogy a luxemburgi lakosság meghatározó, 90 százalék feletti része római katolikus, a muszlimok

száma körülbelül 10 ezer fő, és a társadalmat egyáltalán nem jellemzik vallási konfliktusok. Emlékeztet, hogy a 2012-es iszlámmellenes film kapcsán kirobbanó tüntetések alatt Luxemburg maradt Európa egyik legnyugodtabb állama, így a vallási konfliktusok megelőzésére nem lehet panasz. Ennek alapján a kritikusok joggal állítják, hogy valójában egy stabil rendszert bonthat meg a vallásoktatás módosítása, amely ráadásul megfosztja a diákokat a döntés szabadságától is! A modern európai oktatási modellek egyik jellemzője ugyanis, hogy *fennáll a választás lehetősége* a saját vallási ismeretek vagy az etika és erkölcs tantárgy között –, ami a jelenlegi luxemburgi reformjavaslatból teljesen hiányzik...

Hány diákot érint ez?

Általános-, és középiskolákban mintegy 40.000 tanuló érintett a reformban, mely érdekesen indul, hiszen az új tantárgynak még a tankönyvei is csak kidolgozás alatt állnak, s nagy valószínűséggel az ígértek szerint 2017-18-as tanévre is csak részben készülnek el.

S mi lesz a vallásstanárokkal?

A kormány ígéretet tett arra, hogy egyelőre állományban tartja őket, segíti átképzésüket(?) – bár vallásstanárnak többnyire elhivatástudattal készül az ember –, de hogy hosszútávon hogyan, s miként alakul helyzetük, azt gyaníthatóan még senki nem tudja. Voltak ugyan kisebb-nagyobb tüntetések is emiatt, sőt egy néhánytízres aláírásgyűjtés is –, de ezek eredménytelenek voltak, nem tudták megváltoztatni ezt a mostani “trendet”... *Claude Meisch* oktatásiügyi miniszter továbbra is határozottan kiáll “reformja” mellett, melytől ő maga is reméli “*az iszlám vallás hiányos ismeretéből táplálkozó terrorveszély, s szélsősége indulatok visszaszorulását*”... Ugyanakkor *Jean-Claude Hollerich* Luxemburg katolikus érseke szerint: “ez a vallásoktatási reform a demokrácia semmibevétele”

Köszönöm a beszélgetést, várjuk a “fejleményeket”, s tavaszi érkezéskor térjünk erre vissza!

A székesfehérvári Bory-várban.

A lébényi Szent Jakab templom kapujában, s az evangélikus templom oltára előtt, vendéglátónkkal, Koháry Ferenc lelkesztéstestvéremmel.

Gondom van rá, hogy ígémet beteljesítsem. Jer 1,12b

Az ígéret szép szó, ha megtartják úgy jó! – figyelmeztet a régi bölcsösség ma is, mert csak nem akar kihalni az emberből ez a régi rossz tulajdonsága; lelkesen ígér, és gyorsan felejtí vállalt kötelezettségét... Felelőtlenül ígérgetni nemcsak csúnya dolog, de veszélyes is. Gondolhatjuk, talán azért, mert elveszítjük hitelességünket embertársaink előtt. A hitetlenségen túl a bizalom is megrendülhet bennünk, de ami még ennél is veszélyesebb: Elveszítjük életünkben azt a tiszta hangot, mely lelkiismeret gyanánt időről-időre visszhangzik bennünk és az Isten végső, nagy számonkérését juttatja eszünkbe. Ha ez kimarad életünkéből, akkor... már nem számolunk az Istennel.

És ez olyan nagy baj? Manapság is sokan „fütyülnek” az Isten-problémára, s nem látszanak boldogtalanabbaknak, mint a többiek. Reprezentatív felmérés szerint, az élet delén (40 év) túljutottak közel nyolcvan százaléka, még soha(!) nem gondolkodott el komolyabban az élet értelmén, az Isten esetleges szerepéről személyes életükben. Ez azt jelenti, hogy az emberek háromnegyed része leélte a szociológiailag aktív életének túlnyomó részét – belső, etikai motivációk nélkül! Magyarul: magának élt. Ennyivel szegényebb lett a világ, ennyivel kevesebbet kapott a közösség. Mert életünk második felében inkább kapni szeretnénk a közöségtől, hiszen az erőnk fogyatkozik. De mi van azzal a társadalommal, ahol mindenki csak kapni akar? Az, amit tapasztalunk manapság: elaljasodik. Az önzés apránként növekedésében sokan észre sem veszik, hol lépték át az önszeretet és a gonoszság határát. Ha nem volt ott Isten, akkor a látáshoz szükséges világosság is hiányzott. Lemerült zseblámpával szakadék szélén, sötétben „táncikálni” - meglehetősen botorság...

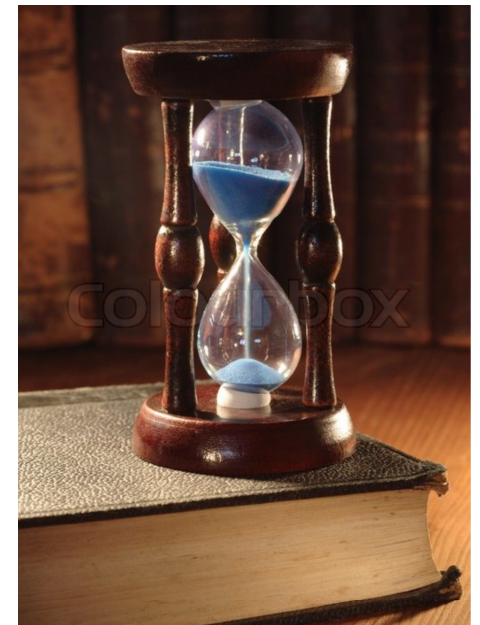
Isten beteljesíti ígéreteit, ahogy az Írás mondja: „Nem ember az Isten, hogy hazudna.” Ez azt jelenti, hogy a törvényt, azaz a teremtettség rendjét Isten betartja: a bűnt(hibát) követi a büntetés(következmény). Az Isten tehát következetes. Fejjel nekirohanni a falnak lehet, de nem érdemes, Isten a tökéletes rendjét senki kedvéért nem változtatja meg, de olykor meg-megállít minket, hogy elgondolkozzunk életéről és halálról, szépről és jóról,

önmagunk s a teremtett világ megismerés-ajándékairól, a reménységről, a hitről. Miért? Hogy szívünkben megfogalmazódjanak gondolatok az Ő felfoghatatlan Gondviselésről, hogy aztán ezeket megosszuk másokkal, az ő épülésükre is – így ádventben különösen is...

Uram! Vezess, hogy ne csak nézzem világot, de kegyelmed révén meg is lássam benne üdvözítő akarodat.
Ámen

Mert amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk. Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az ígékkel.

1 Thessz 4,13-18

Az egyházi esztendő végén, s az ádventi Aidőszakban is – hiszen az Egyház várja visszatérő Urát – sok ígéssel találkozhatunk liturgiában és Útmutatónkban, melyek a végidőket, az utolsó napokat juttatják eszünkbe. Nyilvánvaló, hogy nem véletlenül kerültek ezek az ígék ide, tudatos szerkesztés eredménye, hiszen amikor a múltó idő naptári határának közelében vagyunk, egészen másképp gondolkodunk életről és halálról, Istentől és emberről...

A földön célja felé menetelő (communio viatorum/úton levők közössége) és küzdő Egyház (ecclesia militans) emberekből áll, akik elcsüggednek, akiknek bátorításra van szükségük. Aki hívó életet él, az nem azt jelenti, hogy ő „szupermen”, s mindenre van azonnal megoldása. Aki úgy képzei, hogy a hívó élet az abból áll, hogy a kegyes ember füttyent egyet a JóIstennek, s az, mint hűséges kisinas rögtön ott terem, s lesi az imádságos gondolatokat – az na gyot téved... Mégis sokan reklámozzák a Jézus Krisztust úgy, mintha márkás mo-

sópor lenne, s minden bűn-foltot azonnal tisztítana. Az ilyen, s az ehhez hasonló emberi erőlködések bizony igen sokat ártnak az egyháznak! Ez egyszerűen méltóságon aluli... Az Isten Lélek, lélekben is kell imádni, s nem lehet úgy kezelni, mint ahogyan a materiális dolgokat kezeljük...

Ha a kereszténység – azaz a Jézus-követés vallása – lenne az egyetlen, amelyik hirdetné a halál utáni életet, akkor könnyű dolga lenne a bizonyágtevő embernek. A történelem folyamán azonban szinte valamennyi kultúra foglalkozott a halál utáni élet kérdésével! A kereszténység az egyetlen, amely őszintén kimondja: Bármennyire is erőlködsz, egyedül nem megy! Vagy Isten segítségével, kegyelemből – vagy sehogy... S ennek belátása hála kell(ene) hogy kötelezze az embert.

Pál apostol jószándékkal erősíti-vigasztalja gyülekezeteit, de tudnunk kell, hogy *ő sem kapta kézhez Isten üdvtervének végidőkre vonatkozó részletes leírását*. Azaz, joggal vélhetjük, hogy nem a végidőkre vonatkozó pontos menetrendet, hanem az Isten igazságosságának az irányát érinti, vázolja fel apostoli leveleiben. Persze jobb lenne, ha minden kétséget kizáróan oda lehetne nyomni a másik ember orra alá a bizonyítékot: „Nézd, itt van, hát nem látod?” Istennek azonban úgy volt tetszésére, hogy a hitünk önkéntes legyen, s gyakorlatilag csak egyetlen figyelmeztető jelet adott az életünkbe: a Halált... Ez azonban éppen elégséges ahhoz, hogy elgondolkojunk azon, mi-végre is vagyunk itt a Földön, s mit akar tőlünk az Úristen?

*Istenem! Te vagy az idő URa...
Ne engedd elfelejtenem, hogy idődet
csak kölcsönbe kaptam, s egyszer
mindenről számot kell majd adnom
Neked! Ámen*

**Nem láttam templomot a városban,
mert az Úr, a mindenható Isten és
a Bárány annak a temploma. Napra
sincs szüksége a városnak, sem
holdra, hogy világítsanak neki,
mert az Isten dicsősége világosít-
totta meg,** Jel 21,22-23

Évszázadokon át hitték/gondolták, hogy a Jeruzsálem a világ közepe... "Apostoli királyok" szőtték bele titulusukba a város nevét, pápai áldással kegyetlen-véres kereszteshadjáratokban harcoltak a városért, hogy megszabadít-

sák azt a "pogányoktól". Fel sem vetődhetett a kor emberében, hogy nem Jeruzsálem a világ közepe, ahol majd a világvégi nagy dolgoknak is egyszer meg kell történniük. Manapság azonban, amikor távcsövekkel milliárdfényévnnyi távolságokban lévő világokat kémlelünk, amikor fizikusok/matematikusok majdtucatnyi dimenzióval számolnak, mindezek tudományos fényében eltölpül a földi Jeruzsálem jelentősége.

A mennyei Jeruzsálem képzete persze ettől függetlenül elevenen él az emberek fejében! Ahogyan korábban, úgy modern korunkban is számos önmagukon, s az anyagi világon túllátni nem képes szekta hirdeti/erősíti követőiben, hogy a világ történeteinek kezdete és vége Jeruzsálemben és vonzáskörzetében koncentrálódik, sőt, üdvtörténeti magasságokba röpitik a "Könyv népét", a (ki)választottakat. Sajnos minden nemzetben vannak, akik kiválasztottnak, s ezért különbnak hiszik magukat – nos, ők a szélsőségesek. Kettősmércés erkölcsiségükkel jóllehet eredménnyel érvényesülnek a politika világában, de valódi Isten-kapcsolatban csak "elhívottak" vannak, akik között nem számít az, hogy "zsidó vagy görög vagy éppen pogány".

Az ember elsősorban embernek születik, utána valamilyen nemzetbe és kultúrába. Emberségét soha nem a származása, státusa, szegénysége vagy gazdagsága, hanem a szándéka/lelkülete határozza meg. Aki szeretni tud, az egyszerűsége ellenére is bölcs lesz, de akinek szívébe csak önmaga fér bele, annak fejében hiába halmozódik lexikonnyi ismeret, bölcs sosem lesz, legfeljebb csak nagyon okos.

Nyilvánvaló, hogy a mennyei Jeruzsálem is csak kép, szimbólum. Jól érzi ezt János, amikor azt mondja "Napra sincs szüksége a városnak, sem holdra, hogy világítsanak, mert az Isten dicsősége világosította meg" azt. Azaz a 'központ' nem a város, hanem az Isten maga... Tehát nem a drágakő-alapok, s a csillogó kapuk, hanem az Isten, azaz a fénylő Szeretet. Ennek ismeretében súlyát veszítik az emberi elképzelések, kategorizálások s előítéletek, s megérti a teremtményi ember, hogy miért teremtetett "Isten képére és hasonlatosságára"...

*Uram! Hajlékot készítettél
nekünk odafönn, s mi nem
törődünk ezzel... Uram, de nem
törődünk azzal sem, hogy mit
kaptunk Tőled idele... Adj
nekünk belátást, szeretetben való
józanságot, hogy hinni tudjunk
Tebened, s Igéd szerint éljünk!
Ámen*

H. Turi Klára:

ÉGI ÜZENETRE VÁRVA

Éjjel és nappal ahol egymást oltják
s hír-telen szakasztják
földnek az ég boltját,
hol rejtve él a kedv s
megannyi jó hírek
olthatatlan szomján
rontva napjelek
vedd észre már:
gondjaid felett
Fény szikráztat Ég-
üzenetet! – Jőjj,
s...ajánld Istennek
terhelt napjaid,
sok szennyes, negatív
koloncaid
zúzássan porrá; múlt
idők csapásán minden visszatartó
erőd gonosz ármány! Tejútnak
magasán, mennybélben
felfénylő
csillagporos útján
vesszen a Rossz, – jő
Új Idők új hídján szívvel közelítve,
tétova kezéd imákhoz
segítve,
s örvendezőn Istent
dicsőítve:
jó a Szent Lélek,
aki Jézust küldte.
Dicsérjük és áldjuk
jöttét a Gyermekek,
kottázott reményén
hív eleinknek –,
Magas Égből a földre
születettnek szóljon énekünk, s az
ünnepi imák
téli Napfordulón Urunk
Szent Fiát
Hit Remény s Szeretet
adventi diadalát angyali szózáttal
áldják.

**Mert a reformáció
megmozgat!**
(És Téged?)

Kedves Testvérek! Egyházközségünk az elmúlt évtizedekben az „egyházfi-nélküliség” tradíciójában kényszerült élni... Hála Istennek, mindig akadtak szorgos kezű lányok-asszonyok (köszönet nekik!), akik sok-sok tennivalójuk mellett szabadidejükből áldoztak arra, hogy tiszta templomban lehessünk, vasalt oltárterítő, vasárnap friss virág díszítse oltárunkat..., hogy a jövőben is ez így maradjon, **racionalizálnunk kell erőnket!** **Kérném azok jelentkezését, akik valamilyen területét templomunk ápolásának szívesen vállalnák egy-két hónap erejéig.** Részletekért forduljanak pénztárosunkhoz (*Dóri*) vagy kántorunkhoz (*Betti*) vagy hozzám (fm) – *Köszönöm!*

A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké. 1Jn 2,17

Az idő múlását leginkább emberi kapcsolatainkban tapasztaljuk... Minden egyes új nap kicsit másképpen láttatja meg velünk ugyanazt: barátunkat és barátnőnket, társunkat vagy éppen szüleinket. Folyamatosan változnak – ahogy manapság sokszor és helytelenül, de közhelyesen jól érthetően mondani szoktuk – a prioritások. A tartós kapcsolat, vagy éppen annak hiánya; gyermekünk betegsége vagy önfelajándékozása; a nem várt tragédia fájdalma, bizony egyik pillanatról a másikra képesek átírni az addigi fontossági sorrendünket! Ilyenkor érezzük át igazán: minden múlandó.

A múlandóságban az egyik legfájdalmasabb, hogy a múltat nem lehet átírni. Ha a mesebeli jótündér a valóságban is képes lenne teljesíteni a három kívánságunkat, bizony nyoma sem maradna a múltat újrahírhassák! Hála Istennek, ez így nem működik! (Ezért okulhatunk hibáinkból, s bölcsülhetünk.) Lehet méltatlankodnunk, de egyszeri és megismételhetetlen életünk rajztáblájához nem kaptunk rádiót –, amit rajzolunk vagy festünk rá, az lesz rajta. Az idő egy kissé ugyan halva-

Evangelikusokat keresek!

500 éves
(1517-2017)
a lutheri
REFORMÁCIÓ

Kedves evangélikus Testvéreim!

2017-ben (2017. október 31.) ünnepeljük a lutheri reformáció félezeréves jubileumát! Ez a jubileum különösen is fontos a világ evangélikusságának (mintegy 75 millióan vagyunk) S benne nekünk tatai lutheránusoknak... Regiszterünk – ill. népszámlálási adatok szerint is – gyülekezetünk vonzáskörzetébe tartoznak olyan evangélikus/lutheránus testvéreink is, akiknek kapcsolata valamilyen okból mára meglazult Evangélikus Egyházunkkal, de gyökereiket nem felejtették el.

Őket keresem, most itt Bajon.

Hivatásbeli kötelességemnek is tartom, hogy e közelgő jeles jubileum alkalmából – amennyire emberileg lehetséges –, el-/utol-érjem, s „összegyűjthessem” őket, hogy velünk együtt újra átélhessék a lutheránus helyi-, gyülekezeti- és világközösséghez tartozás hit-, és kulturális szépségeit.

Ezért szeretettel és tisztelettel kérek Mindenkit, ha tudomása van olyan evangélikusokról, akik szívesen vennék megkeresésemet, kérem ezt jelezzék a Tatai Evangélikus Gyülekezet (Tata, Bányai u. 2. Evangélikus Kistemplom) felé szóban (10 órakor kezdődő vasárnapi istentiszteletünkön), írásban, telefonon (**34-586-065**) – vagy éppen interneten:

<http://tata.lutheran.hu>

ahol értesülhetnek alkalmairól, havonta megjelenő, lelkiismeret és információáramlást segítő újságunkat a *Lutherrózsát* is olvashatják:

<http://tata.lutheran.hu/napiuttablazat.htm>

Támogató együttműködésüket előre is megköszönve, s bízva abban, hogy a *nyári szünet után, szeptembertől rendszeresen is találkozhatunk – itt Bajon!* Tisztelettel és szeretettel,

„Erős vár a mi Istenünk!”

Franko Máttyás
tatai evangélikus lelkész

Evangelikusokat keresek!

nyítja rajta a maszatolásokat, a pacákat –, de azért jól kivehetően, árulkodóan és/vagy terhelően mindvégig ott maradnak az éktelenkedő foltok.

Minden múlandó. A fiatalság és a szépség, az erő és a sikerek. Jó, hogy azt sem tud(hat)juk, hol van életünk közepe, de ettől a tény tény marad: egy bizonyos ponttól már nem befelé, hanem kifelé haladunk belőle. A hitét felelősséggel és őszintén élő ember ettől mégsem esik kétségbe, sokkal inkább alkalom ez számára a hálaadásra – minden örömeért, s minden bánatért is – bár azt, hogy a rosszat is megköszönjük Teremtőnkenk, a „világ embere” sosem ért(het)i meg...

Minden elmúlik egyszer, még az olthatatlan nagy szerelem is... mert az is csak a haláláig tart! *Ezért nincs semmi itt a Földön, ami örök, csakis egyedül az ÚRIsten.* Aki cselekszi az Ő szeretet-akaratát, az sejtve átélhet csodálatos pillanatokat, me-

lyek az Isten-adta élet szépségéről szólnak. Arról, hogy 'szeretni' és 'szeretve lenni' csakis közösségben lehetséges, s hogy a teljes életünkhöz hozzátartozik nemcsak testünk békessége, de a lelkünk fenntről jövő megelégedettsége is...

Uram! Te látod életemet, Te tartod kezeden azt. Kegyelmeddel támogass ezután is, hogy békességem legyen önmagammal! Ámen

Támogatás

lehetősége

Evangelikus Egyházközség Tata
számlaszáma:

63200119-14926282

Egyházfentartói járulékát, adományait itt is tudjuk fogadni.
Támogatását köszönjük!